

ขัดแย้งภายใน

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๑๖๕๕. เรื่อง "วิธีทำลายหนังสือธรรมะ หรือสื่อธรรมะที่เห็นไม่เหมาะสม"

กราบนมัสการหลวงพ่ोज้าคะ โยมมีคำถามดังนี้ค่ะ

๑. ถ้าหากเราได้หนังสือธรรมะหรือสื่อสิ่งพิมพ์ธรรมะต่างๆ มา พอมาอ่านดูแล้วมันไม่ใช่ เมื่อลองเทียบเคียงที่หลวงปู่องค์ต่างๆ ที่ท่านเป็นอรหันต์แล้ว โยมเลยไม่อยากเก็บหนังสือเหล่านี้ไว้ เพราะถ้าเก็บไว้ และมีคนอื่นมาอ่านเจอ เขาก็จะได้ข้อมูลผิดไปด้วย จะสามารถทำลายหนังสือได้หรือไม่คะ คือเมื่อก่อนที่จะยังไม่ได้เจอหลวงตามหาบัว และเข้าวัดหลวงพ่ोज้า โยมมีหนังสือธรรมะแบบที่ไม่ใช่แนวทางปฏิบัติ และยังไม่มีความลึกซึ้ง เห็นว่าเป็นหนังสือธรรมะก็รับมา แยกแยกไม่ออก แต่ตอนหลังมาพอจะเริ่มเข้าใจได้ก็นึกหน้อยว่าธรรมะจากพระปฏิบัติ กับพระไม่ปฏิบัติเป็นแบบไหน ทีนี้เลยไม่อยากเก็บเอกสารต่างๆ ที่รู้สึกว่าจะไม่ใช่ออกไป จะมีวิธีทำลายโดยที่ไม่เป็นบาปไหมจ้าคะ เพราะหนังสือบางเล่มก็มีรูปพระพุทธรูป มีรูปพระสงฆ์ และก็เป็นหนังสือธรรมะด้วยคะ

๒. เมื่อเราเจอพระพุทธรูป และพระเครื่อง หรือพระสงฆ์ หรือรูปที่ควรสักการะในหนังสือพิมพ์ แต่ว่ามีรูปอย่างอื่นมาแทรกด้วย เช่นในรูปมีพระพุทธรูปก็มีโลงศพด้วย ใจหนึ่งก็เห็นว่าเป็นพระพุทธรูปก็ไม่อยากทิ้งหรือทำลาย แต่สิ่งที่อยู่ข้างๆ พระพุทธรูปมันก็เป็นสิ่งที่ไม่กล้าที่จะตัดเอาขึ้นมาขึ้นหิ้งบูชาด้วย ถ้าจะทิ้งหนังสือพิมพ์ช่วงนี้ไปก็กลัวว่าทิ้งพระพุทธรูปอีก กลัวว่าไม่เคารพ แล้วเราจะมีวิธีทำลายรูปแบบนี้โดยที่ไม่เป็นบาปว่าเป็นทำลายพระพุทธรูปหรือไม่จ้าคะ

ตอบ : นี่คำถามเนาะ โอ้โฮ คำถามนี้เป็นคำถามโลกแตก เป็นคำถามโลกแตก เพราะ เพราะศรัทธาของคนมันมีอย่างหยาบ อย่างกลาง อย่างละเอียด ศรัทธาของคน ถ้าศรัทธาเริ่มต้นก็เป็นแบบนี้ ถ้าศรัทธาเริ่มต้นก็มีความเชื่อ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรม เขาเชื่อผี เชื่อสาว เขาเชื่อรูปเคารพต่างๆ สมัยเขาถือผีเขาก็ต้องเชื่ออย่างนั้น แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เขาละทิ้งไป ให้เขาละทิ้งสิ่งนั้นมาให้เชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าให้เชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่พระพุทธเจ้าคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรมคือสัจธรรม พระสงฆ์คือสาวกที่ได้ประพฤติปฏิบัติ รู้แจ้งเห็นจริงแล้วถึงเป็นที่พึ่งของเราได้

นี่เผยแผ่ธรรมๆ ให้จิตใจของคนละทิ้ง ละทิ้งสิ่งความเชื่อเดิม ละทิ้งสิ่งความเชื่อเดิมให้มาเชื่อในรัตนตรัย คุณวิเศษของพุทธธรรมๆ หลวงปู่มั่น เห็นไหม จากภาคอีสานเขาถือผีๆ กัน การถือผีนี้มันทุกข์ยากมากนะ การถือผี ทำอะไรก็ได้กลัวผีผีไป แก้วไปอะไร ถ้าหากนะชีวิตนี้ยุ่งยากมากเลย แล้วจะได้สิ่งใดมา คุณวิเศษทำอะไรมันผีผีผีผีเราก็ต้องไปแก้ เพราะผีผีเดียวมันจะเจ็บไข้ได้ป่วย ผีผีแล้วเดียวครอบครัวจะมีปัญหา ผีผีแล้วยุ่งไปหมดเลย ชีวิตเราต้องระวังเต็มที่เลย แล้วพอได้สิ่งใดมา จะกินจะใช้ก็ต้องเช่นไหว้ผีก่อนถึงจะได้กินได้ใช้ แล้วทำสิ่งใดมันติดขัดไปหมด

นี่กองทัพธรรมถึงได้พยายามเผยแผ่ให้คนมีที่พึ่ง ให้ถือศีล ให้มีศีล ๕ ถ้ามีศีล ๕ แล้ว แล้วเรารักษาศีล ๕ ของเรา เราไม่เบียดเบียนใคร เราไม่ลักขโมยใคร เราไม่ผิดลูกเมียใคร เราไม่โกหก เราไม่เสพของเมา ให้ถือศีลแล้วทำมาหากิน มันก็พออยู่พอกิน ทำให้เป็นกิจจะลักษณะให้มีความขยันหมั่นเพียร ให้มีจุดยืน ให้มีความเข้มแข็ง ทำสิ่งนี้มา ให้คนละทิ้ง ละทิ้งสิ่งนั้นมาเพื่อเข้าเป็นพุทธมามกะ ให้ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง แล้วพยายามประพฤติปฏิบัติของเราเองให้เป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาจะ เรื่องหนังสือ เรื่องต่างๆ นี่จบเลย

แต่นี้ปัญหาโลกแตกๆ เพราะอะไร? เพราะคนศรัทธา คนศรัทธาความเชื่อ คนไม่ศรัทธา ไม่ศรัทธาเขาก็ไม่สนใจเลย คุณคนดี คุณทางตะวันตกเขาเอาพระพุทธรูปไปเป็นเครื่องประดับบ้านเขา เพราะเขาไม่นับถือพุทธ คนไม่นับถือเขาไปทำอย่างนั้น เพราะเขาไม่ถือเลย เขาว่าเป็นศิลปะ เขาว่าเป็นโบราณวัตถุ เป็นของสวยงาม แต่เขาไม่ได้เคารพบูชาแบบชาวพุทธเรา ชาวพุทธเราเป็นสัญลักษณ์ใจ เป็นตัวแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้า แล้วธรรมะล่ะ? ธรรมะก็เป็นแนวทาง มรรคโคทางอันเอกที่เราจะเอามาประพฤติปฏิบัติให้ถึงจริงให้ได้ แล้วพระสงฆ์ล่ะ? พระสงฆ์ก็เป็นครูบาอาจารย์ของเรา คอยชี้แนะนำทางของเรา

ถ้าเราเป็นชาวพุทธแท้ เราเป็นชาวพุทธถ้าจิตใจมันสูงส่งขึ้นมา ถ้าจิตใจไม่สูงส่ง มันก็มีปัญหาไปหมดแหละ ถ้ามีปัญหาไปหมด นี่มันเป็นปัญหาโลกแตกเพราะว่าศรัทธาของคน เพราะอะไร? เพราะเราเห็นอยู่บ่อย เวลาพวกงานกระเบื้อง พวกงานกระเบื้อง เวลามันพิมพ์หนังสือนะ พิมพ์หนังสือแจก พอแจกไปแล้ว ใครได้รับหนังสือนี้ต้องพิมพ์ต่อ ต้องแจกต่อ ถ้าไม่แจกต่อจะเป็นกรรม ไอ้พวกงานกระเบื้องมันไม่ใช่ครูบาอาจารย์ใช่ไหม

ครูบาอาจารย์ เห็นไหม การสอนโดยไม่ต้องสอนประเสริฐที่สุด การสอนโดยตัวของท่านเอง ประพฤติปฏิบัติเป็นตัวอย่างนั่นล่ะประเสริฐที่สุด การสอนโดยไม่ต้องสอนเลย นี่เราไปเห็นครูบาอาจารย์ใช่ไหม เราเห็นแล้วเราศรัทธา เรามีความเชื่อ เห็นท่าน ชีวิตของท่าน ท่านดำรงชีวิตของท่าน นั่นล่ะท่านสอนเราแล้วล่ะ ท่านสอนเราโดยชีวิตของท่านนั่นแหละ นี่ท่านสอนเรา ท่านไม่ต้องไปเผยแพร่ ไม่ต้องพิมพ์แจกออกไป พอพิมพ์แจกออกไป ใครรับหนังสือนี้แล้วต้องพิมพ์ต่อเนื่อง ถ้าไม่พิมพ์ต่อเนื่องจะเป็นเวรเป็นกรรม มันก็เลยกระจายไปทั่ว เป็นแซร์ลูกโซ่

นี่แจกหนังสือแจกกันอยู่นั้นเยอะ แจกหนังสืออะไร ใครได้หนังสือเล่มนี้แล้วต้องพิมพ์อีก ๕๐๐ เล่มแจกไป ถ้าไม่พิมพ์แจกไปแล้วมันจะเป็นเวรเป็นกรรมอย่างนั้น ไอ้พวกนั้นก็เชื่อ พิมพ์แจกไปมันก็เลยเผยแพร่ไปทางโลก แล้วมันจริงหรือเปล่านั้น? เพราะเราก็ก็นึกเราก็ก็นึกว่าอะไรเป็นธรรมะ ไม่เป็นธรรมะ พอพิมพ์หนังสือมา พอพิมพ์เป็นหนังสือมาเราก็ก็นึกแล้ว ศรัทธาของคนมันแตกต่างกันหลายอย่างนี่มันเลยทำให้เป็นปัญหาโลกแตก ปัญหาโลกแตกว่าคนที่เขาละเอียดกว่า เขาฉลาดกว่าเขาก็หาพวกนี้เป็นผลประโยชน์ของเขา แล้วเขาแจกหนังสือ คำถามนะ

ถาม : ๑. ถ้าหากได้หนังสือธรรมะ สิ่งพิมพ์ธรรมะต่างๆ มา พออ่านดูแล้วว่า มันไม่ใช่

ตอบ : นี่ถ้ามันไม่ใช่ คำว่าไม่ใช่ๆ เราทำลายทิ้งได้ เดียวนี้เขาริไซเกิด เขาทำลายทิ้ง ถ้าพูดถึงว่าเราทำลายทิ้งเพื่อประโยชน์กับเราไง มันเหมือนกับว่าในการปฏิบัติ นะ เขาว่าเป็นครูบาอาจารย์มีชื่อเสียงด้วยนะ อยู่ทางภาคเหนือ เวลาท่านไปแสดงธรรม กับลูกศิษย์แล้วท่านลงจากเขามา พอท่านคิดได้ว่าท่านพูดผิดใจ ท่านปีนเขาขึ้นไปนะไป บอกว่าคำพูดนั้นผมพูดผิดนะ ลูกศิษย์บอกโอโฮ อาจารย์ไม่ต้องมาก็ได้ บอกเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ได้ เดียวเธอไปบอกคนอื่น ถ้าบอกคนอื่นไปแล้วถ้ามันเสียหายมันเสียหายมาก เพราะ เพราะว่าเราหลงผิดเองมันก็เป็นบาปเป็นกรรมนะ แต่เราไปชักจูงให้คนอื่นหลงผิดมัน เป็นบาปเป็นกรรมมากกว่านั้นอีก

ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงท่านหวังตรงนี้มาก ถ้าเรายังไม่รู้จริงเราไม่ควรจะบอกใคร ถ้าเรายังไม่รู้จริงเราไม่ควรชี้แนะใคร ถ้าเรายังไม่รู้จริงนะ ถ้ารู้จริงแล้วนะ คุณเวลาหลง ตาท่านพูดนะ ท่านพูดท่านทำทาสังคมมากเลยบอกให้ใครก็ได้มาถามปัญหาท่าน ให้ ท่านคิดปัญหานั้น มันก็เหมือนหอม หอมนี้คุณในการเจ็บไข้ได้ป่วยในประเทศนี้เราจะ รักษาได้หมด รักษาได้หมด ถ้ารักษาได้หมดรักษาตามอาการนั้นเพราะเขาเป็นหอม

นี่ก็เหมือนกัน หลวงตาท่านพูดบ่อยให้ถามมาๆ ปัญหานี้ให้ถามมา คุณว่าหลวงตา คิดใหม่ นี่ไงถ้ารู้จริงแล้วมันสอนมันเป็นประโยชน์ไง ถ้ายังไม่รู้จริงยังไม่ควรสอนเขา สอนตัวเองให้ได้ก่อน หลวงตาจะเน้นย้ำ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราจะเน้นย้ำ สอนตัวเองให้ได้ก่อนแล้วค่อยสอนคนอื่น สอนตัวเองให้ก่อนแล้วค่อยสอนคนอื่น ถ้าสอนตัวเองได้แล้ว ถ้ามันได้จริงแล้ว มันทำสิ่งใดมันไม่ผิดพลาดเลย นี่ทำสิ่งใดไม่ผิดพลาดเลย หนังสือเรานี้มีคนเอาไปอ่านนะ หนังสือเรามีคนเอาไปอ่านนะหนังสือเรานี้ แล้วก็เอา หนังสือเรากลับมาถามเรา หลวงพ่อนี้ผิด พอเราอธิบายปึบนะเงียบเลย ครับ กลับ เพราะ อะไร? เพราะความหยาบของเขาไง

เวลาความหยาบของเขา เวลาคำพูดมันพูด มรรค ๔ ผล ๔ มันมีเป็นระดับของมัน นะ ถ้าเป็นระดับของมัน ถ้าคนเขาเป็นเขาจะรู้ ถ้าคนไม่เป็นมันขัดแย้งกัน มันขัดแย้ง ความจริงมันไม่ขัดแย้งหรอก กิเลสของเขาขัดแย้ง พอกิเลสของเขาขัดแย้งปึบเขาว่า หนังสือนี้ผิด แต่ความจริงหนังสือมันไปขัดแย้งความเห็นเขา แล้วเอาหนังสือมาเลย เอา หนังสือมาถามเรา ถ้าอย่างนี้ดี เพราะมันจะได้แก้ไขไง ถ้าไม่อย่างนั้นไปเขาก็เข้าใจผิดไป อย่างนั้นเรื่อยๆ

ฉะนั้น ถ้าเราอ่านแล้วใจ ถ้าเราอ่านแล้วมันไม่ใช่เราจะทำลาย ทำลายได้เลย ทำลายได้เลย เห็นไหม ทำลายได้เลยมันเป็นบุญหรือเป็นบาป เป็นบุญ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรา ยังไม่เข้มแข็ง ไม่สามารถกล่าวแก้คำอาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่ยอมนิพพาน จนถึงเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิพพานนะ บัดนี้ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็ง เข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำอาบจ้วง เราสามารถรู้ถูก รู้ผิดได้ ถ้าเราสามารถรู้ว่าอันนั้นมันผิด เราแยกความผิดออกไปมันเป็นบาปตรงไหน มันเป็นบุญ

ถ้าเราเห็นว่ามันผิดนะเราออกเลย เราออกเลย ถ้าเป็นความจริงนะเราทำลายเลย เราทำลายทิ้ง มันไม่เป็นบาปหรือ มันจะเป็นบาปตรงไหนถ้าเราจะทำลายของเรานะ นี้เขาบอกว่าสิ่งที่เห็นว่ามันไม่ใช่เราควรทำลายไหม? โยมว่าเขาได้หนังสือนี้มา เพราะได้แล้วเขาไม่อยากจะเก็บไว้ เพราะว่าถ้าคนอื่นได้ไปแล้วมันได้ข้อมูลผิดๆ เราสามารถทำลายหนังสือนี้ได้ไหม? ได้ เราทำลายได้ นี่ทำลายเลย ถ้ามันผิดชัดเจนนะทำลายได้เลย แล้วมันจะเป็นบาปเป็นกรรมตรงไหน มันเป็นบุญ เป็นบุญเพราะเราจะคัดเลือกว่าสิ่งใดถูก สิ่งใดผิด แล้วถ้าอย่างนั้นแบบนี้ หนังสือในเมืองไทยต้องเผาทั้งทั้งประเทศเลย หนังสือในเมืองไทยต้องเผาทั้งทั้งประเทศเลย ถ้าหนังสือเกี่ยวกับธรรมะนะ มันมีตรงไหนบ้างถูก

ฉะนั้น ถ้าถูกนะ เขาบอกว่า อ้าว มหามกุฏฯ นี้ถูก มหามกุฏฯ เป็นวิชาการที่คัดแยกออกมาจากพระไตรปิฎกเลย เออ ถูก ถูกตามคัดแยกมา แต่เวลาครูบาอาจารย์อย่าง หลวงตาท่านบอกว่าในพระไตรปิฎกท่านก็แน่ใจว่ามีบางส่วนที่จดจารึกกันมาผิด เราใช้คำว่าจดจารึกมาผิดนะ ไม่ใช่คำว่าพระไตรปิฎกผิดนะ จดจารึกมาผิด ถ้าจดจารึกมาผิด คนมันพิมพ์มันไปคัดแยกมันจดจารึกมาผิด หลวงตาท่านพูดถึงอันนั้นท่านบอกเลยว่าถ้าอาทิตต์ฯ มันเข้าไปถึงมโน คือเข้าไปถึงใจ ถ้าอันนี้ฯ มันแก่ขั้น ๕

ท่านบอกว่าปฏิบัติไปแล้ว ถ้าแนวทางปฏิบัติมันไม่ต่อเนื่องเข้าไปถึงใจ ไม่ต่อเนื่องเข้าไปถึงพุทธะ แต่ท่านก็ยกให้ ท่านบอกว่าสิ่งนี้คนจดจารึกมา คนจดจารึกมา อาจจะขาดตกบกพร่อง แต่ถ้าเป็นอาทิตต์ฯ นะ มโนมิงปี นิพพินทะติ เข้าไปถึงมโน เข้าไปถึงตัวใจ แต่ตัวขั้นมันไม่ถึงใจ แต่ตัวขั้นไม่ถึงใจทำไมพระปัญจวัคคีย์เป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์เป็นความจริง แต่เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เทศน์มันเป็นเรื่องจริง ถ้าไม่เป็นความจริงปัญญาวิเศษก็จะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาไม่ได้ อนัตตลักษณะสูตร แต่ในพระไตรปิฎกฉบับ ๕ นิพพินทั้ง วิรัชชะติ ละชั้น ๕ แล้วบรรลุนิพพาน เพราะชั้นมันไม่ใช่จิตมันไม่ถึงตัวจิต ท่านบอกว่าแม้แต่ในพระไตรปิฎกจดจารึกผิด มีคนจดจารึกกันมา มันอาจจะขาดตกบกพร่องมี แต่อันนี้ยกไว้เพราะมัน ๒,๐๐๐ กว่าปีไปซะใหม่ แต่คนปฏิบัติ เวลาปฏิบัติแล้วเข้าไปตำรามันจะถูกเลย

ฉะนั้น บอกว่าสิ่งที่คัดมาจากพระไตรปิฎกนี้ถูก ถูกนั้นถูกเป็นทางวิชาการ ถูกนั้นเป็นทฤษฎีที่เราศึกษากันแต่ยังไม่ได้ปฏิบัติ พอปฏิบัติเข้าไปแล้วมันจะรู้เลย เพราะคนปฏิบัติแล้วกับสัจจะมันเป็นเนื้อเดียวกัน แต่ถ้าเวลาปฏิบัติแล้ว ถึงแล้ว สิ่งที่ว่าเส้นทางวิชาการมันขาดตอน มันไม่สืบต่อไปจนถึงที่จบ มันมีวรรค มันเว้นวรรคไว้ เรายกให้ฟัง เพราะถ้าเราปฏิบัติได้จริงเราทำได้ เพราะ เพราะในสูตรนี้มันขาด แต่เวลาไปเทียบกับสูตรอื่น สูตรอื่นมันเต็ม ในพระไตรปิฎกมันมี ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น

นี่มันมี อันไหนที่มันขาดตกบกพร่องแสดงว่าคนจดจารึกมา คนจดจารึกผิด ถ้าบอกว่ามันเว้นวรรคอย่างนั้น แล้วถือว่าการเว้นวรรคอย่างนั้นเป็นความถูกต้อง สูตรอื่นมันก็ต้องเว้นวรรคเหมือนกันหมดสิ ทำไมสูตรอื่นมันเต็มล่ะ? อาทิตตฯ นี้เต็มเลย มโนมิงปี นิพพินชะติ เข้าไปถึงมโน เข้าไปถึงตัวจิต อันนั้นเข้าไปถึงชั้น เห็นใหม่ มันแตกต่างกัน ฉะนั้น บอกว่าแม้แต่ของที่ว่าออกมาจากพระไตรปิฎก มหาเมฆฯ มหาจุฬาฯ เขาถูกทางวิชาการ ถูก ถูกตามทฤษฎี ถูกตามสิ่งที่เขาจดจารึกมา คือหลักฐานมีเท่านี้ก็ถูกตามหลักฐานนั้นแหละ แต่มันยังมีหลักฐานที่ดีกว่านี้อีก หลักฐานที่ชัดเจนกว่านี้ ถ้าอย่างนั้นแสดงว่า เราพูดไปมันจะแรงไป อ้าว หันกลับมา เดี่ยวแรงเกินไป นี่พูดถึงถ้ามันถูกก็คือถูก คนปฏิบัติแล้วมันถูก ถ้ามันผิด อะไรมันผิด ถ้าผิดต้องเผาทั้งกันเยอะมาก

ฉะนั้น เมื่อก่อนสิ่งที่ว่าหนังสือหลวงตาถูกไหม? ถ้าหนังสือหลวงตาเล่มเก่าๆ ที่หลวงตายังตรวจสอบอยู่นี้ถูก แต่เล่มใหม่ๆ เราเองเรายังคัดค้านในใจเยอะมากเลย ที่หนังสือหลวงตาที่ทำกันเล่มท้ายๆ ที่หลวงตาตอนออกมาช่วยชาติแล้ว ใครๆ ก็จะไปเลื่อมว่าหลวงตาตรวจแล้ว หลวงตาเช็คแล้ว หลวงตาได้ตรวจสอบแล้ว เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อ ไม่เชื่อเลย แต่ถ้าว่าหนังสือประวัติหลวงตานี้ดูได้ไหม? ได้ เว้นต่อกรรม นิพพาน เป็นนิพพาน อวกาศของจิต อวกาศของกรรม เล่มเก่าๆ ที่หลวงตาท่านยังตรวจทานอยู่

พวกนั้นใช้ได้หมดเลย แต่มาทำๆ เรายังไม่เชื่อเลย ไม่เชื่อ เพราะอะไร? เพราะมันปฏิบัติ แล้วมันขัดแย้ง มันเป็นไปได้ไม่ได้ มันเป็นไปได้ไม่ได้

ฉะนั้น ถ้าเป็นไปได้แล้วเราจะฟังอะไรกัน? พวกเราจะฟังอะไรกัน? พวกเราจะฟังที่ไหน? ถ้าหาที่ฟัง ช่วงนี้ครูบาอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ สิ่งนี้เพราะอะไร? เพราะหนังสือนะเวลาได้มาเราจะดูเลย ถ้าหนังสือเขาเอามาฝากเราเราจะดูคำนำ ถ้าเป็นหนังสือหลวงตาที่ท่านจัดการ เออ แต่ส่วนใหญ่แล้วพอหลวงตาทำๆ มันจะเป็นคณะบุคคลเรียบเรียงใหม่ ได้ขัดเกลามาใหม่ โอ้โฮ เราฟังคำนี้แล้วเศร้ามาก มันใจนี้ห่อเหี่ยวเลยนะ เอ็งมีความรู้ความสามารถอะไรถึงไปเรียบเรียงใหม่ เรียบเรียงใหม่ก็เรียบเรียงของถูกให้เป็นของผิด เพราะอะไร? เพราะเอ็งไม่เข้าใจว่าอะไรถูก อะไรผิด เอ็งไม่เข้าใจ หลวงตาท่านใช้คำว่า นิวเคลียร์ นิวตรอนของเรามันตัดทิ้ง แล้วมันเอากล้วยหอม กล้วยไข่ใส่เข้าไป

หลวงตาท่านพูดตอนทำๆ ชีวิต ท่านพูดคำนี้เยอะมาก นี่ตำรับตำรา หนังสือในท่านเทศน์ไว้มันไปตัดนิวเคลียร์ นิวตรอนทิ้งกัน เพราะมันไม่เข้าใจเรื่องนิวเคลียร์ นิวตรอน แล้วมันเอากล้วยหอม กล้วยไข่ กล้วยหอม กล้วยไข่ก็พวกลิงๆ ลิงมันชอบกินกล้วย ไอ้พวกนี้ก็เหมือนกัน หัวใจมันยังเป็นลิงอยู่ หัวใจมันภาวนาไม่เป็นมันก็ชอบเอาที่มันพอใจ เวลานิวเคลียร์ นิวตรอนเขาจะทำลายชีวิตลิง เขาจะทำลายชีวิตกิเลสไป เพราะกิเลสมันเป็นลิง มันจับจด นี่นิวเคลียร์ นิวตรอนมันก็จะระเบิดทำลายชีวิตกิเลสทิ้งซะ ไอ้ลิงนั้นมันก็ปฏิเสธซะ มันจะไปเอากล้วยหอม กล้วยไข่

ฉะนั้น แม้แต่หนังสือถ้ามันคลาดเคลื่อนไปแล้วมันจะเป็นแบบนี้ แล้วอะไรล่ะที่ชัดเจน ฉะนั้น บอกว่าที่เขาได้มาทำลายได้ไหม? ได้ แต่หนังสือครูบาอาจารย์ของเรา เช่นเมื่อก่อนนี้เขายังไม่เจอหลวงตา ยังไม่เข้าไปหาหลวงพ่อเขาก็ยังไม่มีหลักยึด เขาก็เข้าใจของเขาไป แต่ตอนนี้เขามีหลักยึดแล้ว เพราะเข้าไปแล้วมันแยกแยะเป็น แยกแยะออกได้ ทีนี้เลยไม่อยากเก็บเอกสารต่างๆ นี้ไว้ ไม่อยากเก็บไว้แล้ว แล้วถ้าไม่อยากเก็บไว้เวลาจะไปทำลายมันก็มีรูปด้วย มีอะไรด้วยทำอย่างไร มีรูปด้วยอะไรด้วย เพราะว่าจริงๆ แล้วนะสิ่งที่เวลาหลวงตาท่านพูด เวลาหลวงปู่มันจิตใจท่านเป็นธรรม ท่านเห็นเอง

หลวงตาท่านเห็นเองนะที่ว่ามาวัดป่าสาละวันเขาจัดที่พักให้ แล้วพอเข้าไปมันมีหนังสืออยู่ท่านไม่ยอมนอน ท่านบอกว่าแม้แต่ตัวอักษรมันยังสี่ธรรมะของพระพุทธเจ้าได้ หนังสือตัวอักษรมันยังสี่ได้ ฉะนั้น ท่านถึงยกไว้ๆ ใจ นี้ด้วยความเคารพในหัวใจ

ของท่าน เห็นไหม เราบอกว่าสิ่งที่มันขัดแย้งในใจเรา มันขัดแย้งเพราะว่าเราไม่รู้อะไรถูกอะไรผิด แต่เวลาหลวงปู่มันท่านรู้ถูก รู้ผิด ฉะนั้น ตัวอักษร ตัวอักษรยังไม่ได้ผสม ยังไม่ได้ผสมคือความเห็นของใคร ท่านบอกว่ามันสื่อธรรมะได้ ท่านเคารพตั้งแต่ตรงนั้น ท่านเคารพตั้งแต่ตัวอักษรที่มันสื่อธรรมะได้ มันสื่อออกมาได้ใช่ไหม แต่เวลาสื่อออกมา นี้ถูกหรือผิดล่ะ? ฉะนั้น ท่านยังเคารพเลย

ฉะนั้น สิ่งนี้ถ้าท่านเคารพนะ เราก็เคารพ แต่ถ้าเวลามันสื่อออกไปมันสื่อออกไป ผิดแล้ว นี่ที่เราแยกเอกสารมันผิด แล้วมันมีรูปด้วยมีอะไรด้วยเราก็แยก เราก็ทำลาย รูปก็คือรูป แต่ถ้าเราเคารพของเราก็คือเคารพของเรา เราเคารพของเรา แต่จิตใจมันสูง มันต่ำ มันเป็นอย่างนี้ นี่ข้อที่ ๑ ใช่ไหม

ถาม : ๒. ถ้าเราเจอรูปพระพุทธรูป หรือพระเครื่อง พระสงฆ์ที่ในหนังสือพิมพ์ มันมีรูป

ตอบ : ถ้าคำว่ามีรูปๆ พอมีรูป เห็นไหม ทำไมเราไม่ใช่คนฉลาดหรือ? ถ้าเราคนฉลาดนะ รูปมันก็เป็นรูป เขาวาดเป็นรูปอะไรขึ้นมาก็ได้ ถ้าเรามองรูป เพราะอะไรรู้ไหม? หลวงตาพูดคำนี้เราจำจนตายเลยนะ มันสะเทือนใจมาก มีพวกพระด้วยกันเขาไปเอาพระพุทธรูป แล้วเมื่อก่อนที่หลวงตาท่านยังเข้มงวดอยู่ใครๆ ก็อยากเอาพระพุทธรูปไปถวายหลวงตาๆ ถ้าหลวงตาได้รับเขาจะเป็นคนพิเศษ เขาก็ไปทำพระพุทธรูปกัน แล้วก็ไปตั้งไว้ที่ศาลาใหญ่ ไม่กล้าไปถวายไง

เวลาพวกพระนี่นะเขาจะไปปรับหน้าโยมไง โยมอยากถวายพระพุทธรูปหลวงตาไหม? อาตมาทำได้ อาตมาเอาให้ได้ ไปปรับหน้าเขา เวลามาถึงวัดบ้านตาดจริงๆ ไม่กล้าเอาไปตั้งไว้ที่ศาลาใหญ่ ตั้งไว้อย่างนั้นแหละ แล้วหลวงตาารรถท่านเข้าออกไง ท่านเห็นพระพุทธรูปองค์ใหม่มาตั้งอยู่ที่ศาลาใหญ่ ท่านถามพระว่า “ใครเอาวัตถุมมาตั้งไว้ที่นั่นนะ ให้เอาคืนไปซะ ใครเอาวัตถุมมาตั้งไว้ที่นั่นให้เอาคืนไปซะ” เห็นไหม หลวงตาท่านใช้คำว่าวัตถุมนะ วัตถุคือธาตุ ทองเหลือง ถ้าเป็นหยกก็เป็นหยก ถ้าเป็นไม้

ท่านใช้คำว่าวัตถุ ท่านบอกว่าใครเอาวัตถุมวางไว้ที่ศาลาใหญ่ ให้เอาวัตถุนั้นออกไป ให้เอาออกไป ท่านไม่ได้บอกพระพุทธรูป ถ้าบอกพระพุทธรูปขึ้นมาหาว่าเราไม่เคารพแล้ว หว่าหลวงตาไม่เคารพพระพุทธรูป แล้วไอ้คนที่เอามาเขาคิดว่าเป็น

พระพุทธรูป ทุกคนจะปฏิเสธไม่ได้ไง เพราะของมันสูงส่งไง แล้วเห็นใหม่เวลาเราไป ถวายพระพุทธรูปท่าน ท่านบอกท่านรับแล้ว แล้วให้โยมกลับไปไหว้ต่อ ท่านรับแล้ว เพราะจิตใจท่านเป็นธรรม นี่สิ่งนั้นมันเป็นรูปเคารพไง เวลาเขาเอาไปไว้ที่ศาลาใหญ่ท่าน บอกว่าให้เอาวัตถุนั้นออกไป ท่านไม่ใช่คำว่าเอาพระพุทธรูปออกไป

ท่านไม่ใช่คำว่าเอาพระพุทธรูปออกไปนะ ท่านใช้คำว่าให้เอาวัตถุออกไป พระพุทธรูปมันของสูงส่ง พระพุทธรูปนี่ะมันเป็นสัญลักษณ์ เป็นตัวแทนของ พระพุทธเจ้า แต่จิตใจของคนมันต่ำ จิตใจของคนมันอ้างเอาพระพุทธรูปนั้นมาเป็นเครื่อง แสดงออก มันอยากดัง อยากใหญ่ อยากมีอำนาจ แล้วเอาพระพุทธรูปนั้นมาเป็นเครื่อง แสดงออก ท่านบอกว่าเอาวัตถุนั้นออกไป เพราะท่านรังเกียจกิเลสของคน ท่านให้เอา ออกไป

สุดท้ายแล้วพระนี่เคารพหลวงตาก็คือต้องเอาออกไป เพราะพระก็รู้ว่าใครเอามา ก็ เอาไปคืนเขา เอาไปคืนเขา เห็นไหม ถ้าบอกว่าสิ่งที่เป็นรูปเคารพ เป็นพระพุทธรูป เป็นพระสงฆ์ เป็นพระเครื่องในหนังสือพิมพ์ ถ้าอย่างนั้นมันก็ต้องไปแบกโลกหมด ถ้า อย่างนี้ปั๊บก็เหมือนคนเรา อย่างเรานี้พูดเขาว่าถือศีล ๕ ไปตลาดก็บอกฉันถือศีล ๕ นะ ฉันไม่กินของมีชีวิต ไอ้คนขายปลาฉันเห็นคนนี่เดินมาฉันทุบหัวไว้เลย พอมานี่ปลาตาย ตัวนี้ ๕๐๐ ต้องซื้อ มันทุบหัวแล้วมันคิดราคาแพงเพราะเราต้องซื้อไป ไปอวดเขา

นี่ก็เหมือนกัน ไปอวดเขาว่าเราเป็นชาวพุทธ เราเคารพพระพุทธรูปมาก ไอ้พวก ลัทธิอื่นนะมันพิมพ์พระพุทธรูปมาวางไว้ที่เมืองไทย มันจะตีเมืองไทยมันเอา พระพุทธรูปมาวางไว้ นะ ทุกคนไม่กล้าสู้กับมันเลย กลัวจะโดนพระพุทธรูปก่อน มันยึด ประเทศไทยได้เลย ให้มองอย่างนี้ นี่หลวงตาท่านทำเป็นตัวอย่างนะ หลวงตาหรือหลวง ปู่มันท่านทำอะไร ถ้าคนคิด ไอ้คำที่ท่านบอกว่าใครเอาวัตถุมาวางไว้ให้เอาออกไป

ถ้าคนคิด นี่เราคิดนะ อ้อ ท่านตีความอย่างนี้เนาะ ท่านตีความอย่างนี้แล้วท่าน ไม่ให้ไอ้พวกกิเลส ไอ้คนที่มันเอาวัตถุมาเปรียบมากดจีท่าน มันมากดจีนะ มันเอา พระพุทธรูปมาพวกเราก็แบนแต่ดแต่เลย นอนราบให้มันทับเลย เออ ยอมแพ้ เอา พระพุทธรูปมานะ ท่านตีกลับบอกว่าใครเอาวัตถุมานะ ให้เอาวัตถุนั้นออกไป นี่เราก็ค ย้อนกลับมา หนังสือพิมพ์มันสิ่งที่ว่าเขาโฆษณาของเขา มันอาชีพของเขา อายุของมันก็

แค่วันเดียว พอวันใหม่หนังสือพิมพ์นั้นก็หมดอายุแล้ว ขายไม่มีราคาแล้ว แต่เขาพิมพ์ภาพพระพุทธรูปไว้ เราจะต้องแบกรับสิ่งนี้ทั้งชีวิตเลยหรือ

หนังสือพิมพ์มันก็เป็นการขายหนังสือพิมพ์เก่า ขายกระดาษไป สิ่งนั้นมันเป็นที่ต้นเหตุไง ต้นเหตุอยู่ที่สำนักพิมพ์ ต้นเหตุอยู่ที่การโฆษณา ไอ้พวกพระพุทธรูปส่วนใหญ่แล้วงานไง เวลาเขาจะมีงานกัน เขาก็มีบุญกุศลอะไรกันเขาก็เป็นการประชาสัมพันธ์ เขามีรูปพระพุทธรูป เขาก็เพื่อจะสื่อความหมายเพื่อให้รู้ในแค่ช่วงงานของเขา แต่มันคิดกระดาษนั้นไปตลอดนะ เราเองต่างหากไปเป็นทาสเขา ไปเป็นแบกรับว่ามีรูปพระพุทธรูป ไม่กล้าทำลาย โอ๊ย ยุ่งไปหมดเลย กระดาษ มองไปว่าเป็นกระดาษ เป็นวัตถุ แล้วก็ใช้ตามนั้นไป คือยกใจเราให้สูงขึ้น

ฉะนั้น ทิ้งได้ ทำลายได้ แล้วมันจะเป็นบาปไหม? เขาว่าเป็นบาปไหม? เราว่าเป็นบุญ เราเป็นบุญเราพยายามเก็บ พยายามทำความสะอาดพุทธศาสนา เราเก็บที่ไหน เราเก็บที่ความรู้สึกเราไง คนเรานะดิษฐ์มันอยู่ที่ใจ เห็นไหม เดียวนี้ทางโลกเขากำลังจะโฆษณากันว่างามออกจากภายใน งามจากหัวใจ ตอนนี้เขาพยายามประชาสัมพันธ์กันนะ ให้งามจากภายใน นี่มันเจริญมันงามจากหัวใจ มันงามจากความรู้สึกของเรา มันงามจากการที่เราพิจารณาของเรา แล้วเราทำของเรา บุญมันเกิดตรงนี้

ฉะนั้น เขาบอกว่าถ้าทิ้งหนังสือพิมพ์ก็กลัวว่าทิ้งพระพุทธรูปนั้นอีก กลัวว่าไม่เคารพ แล้วเราจะมีวิธีทำลายรูปอย่างนั้นอย่างไร? ทำลายขายเป็นของเก่าไป กรณีนี้มันเป็นกรณีของโลกนะ ถ้าเป็นกรณีส่วนตัวของเรา ตั้งแต่เราปฏิบัติมา สิ่งที่ไม่ถูกเราไม่เคยรับไว้เลย ถ้าเป็นโยมเอาหนังสือมาฝากให้แจกเราจะให้เอาคืน เมื่อตอนกฐินมันมีกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งเขาบอกว่าเขาจะเอาประวัติหลวงตามาให้เราแจก ประวัตินี้เป็นพระผู้ใหญ่ ทำด้วยเอามาให้เราแจก เราบอกว่าเขาทำกันทำไมเขาไม่แจกของเขาล่ะ? ทำไมต้องให้เราแจกล่ะ? ทำไมต้องมาให้เราแจก?

เขาอ้างว่าเป็นประวัติหลวงตามันเขาทำกัน เราบอกว่าไม่ ไม่รับ หนังสือนี้ไม่รับเลย ยิ่งหนังสืออื่นนะเราไม่รับเลย เพราะ เพราะเราไม่แน่ใจเรื่องคนพิมพ์เขามีเจตนาอย่างไร แล้วเขารู้จริงหรือเปล่า แล้วถ้าเอามาให้เราดู พอเราดูแล้วเรารู้ว่าถูกหรือผิด ก็จะมีการกระทบกระเทือนกัน เวลาหนังสือมาเราบอกเล่มนั้นผิด เล่มนี้ผิดมันจะกระทบกระเทือนกันไง แต่ผิดถูกมันต้องคุยกันด้วยเหตุผลสิ ถ้าเขามีความสามารถพิมพ์

ได้เขาก็แจกของเขาได้ ทำไมต้องมาบังคับให้เราแจก หนังสือที่เราพิมพ์เรานั่งอยู่นี่ไง ถ้าใครอ่านว่าผิดมาได้เลย แล้วมันผิดตรงไหนว่ามา แต่มีคนถือหนังสือมาหลายคนแล้ว บอกมันผิด มันผิดอย่างไร?

นี่หลวงพ่อดัดอย่างนี้ มรรค ๔ ผล ๔ ใจ โสคาปัตติมรรค ถ้ามันจบแล้วมันมีสภิกาคามีมรรค มันมีอนาคามีมรรค มันมีอรหัตตมรรค มรรคมันมีหยาบ ละเอียด ถ้ามันหยาบเป็นโสคาปัตติมรรค อันนั้นเป็นสภิกาคามีมรรค อันนั้นเป็นอนาคามีมรรค อันนั้นอรหัตตมรรค แล้วเอ็งได้ขึ้นไหนล่ะ? ไม่ได้อะไรเลย ไม่ได้อะไรเลยแล้วเอ็งรู้ได้อย่างไร? อธิบายแล้วกลับหมดไม่มีใครอยู่หรอก มีคนถือหนังสือมาหาหลายคนแล้ว เพราะหนังสือทางโลกเป็นแบบนี้ หนังสือทางโลกนี่เคลมกันเลยนะ นอนหลับไปตื่นมาเป็นพระอรหันต์ แล้วไม่มีเหตุมีผล เวลาอธิบายไปแล้วมันขัดแย้งกันมันก็วิ่งมาหาเราหมด พอวิ่งมาหาเรา มันก็จบกลับไป

อันนี้เขาว่ามันขัดแย้งกันภายใน มันขัดแย้งกันภายในหัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเรา เราเป็นคนดี เราปรารถนาดี แต่โลกเขาทำอย่างนั้น แล้วเราจะไปแบกโลกอย่างไร โยมต้องแบกออกใจนั่นมันเป็นปัญหาทางโลก ถ้าปัญหาทางโลกหมายถึงว่าทางโลกที่ว่าเขาเป็นสุจริตนะ แล้วทางโลกมันมีทุจริตด้วย มีทุจริตเขาพยายามจะเอาสิ่งนี้มาเพื่อหาประโยชน์ แต่เรานี้จิตใจเราเป็นธรรม เราไม่ต้องการหาผลประโยชน์ แล้วเราทำอย่างไรล่ะ? นี่มันก็ต้องแบบว่าศึกษา ศึกษาแล้วทำความเข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วก็ดูครูบาอาจารย์ทำ

หลวงตาท่านใช้คำนี้แหละ เวลาคนจะเอาหนังสือมาให้ท่านแจกท่านบอกว่าให้แจกกันเอง แต่ท่านมั่นใจว่าหนังสือที่ท่านพิมพ์ของท่าน ท่านสอนลูก ท่านสอนของท่านถูก ท่านมั่นใจหนังสือของท่าน แต่ตอนออกมาโครงการช่วยชาติแล้วมันมีเจ้าภาพเยอะ เจ้าภาพที่เขาจะมาช่วยหลวงตาเยอะมาก แล้วก็มิมุมมองแตกต่างหลากหลาย แล้วก็ไปเอาหัวข้อ ไปเอาธรรมะของหลวงตา มา แล้วก็ขยายความ ดีความ พิมพ์มาเลอะเทอะ เลอะเทอะ วุ่นวายไปหมด แต่มันจะมีคำว่าหลวงตาตรวจแล้ว หลวงตาตรวจแล้ว หลวงตาจับแล้ว หลวงตาจับประกัน แต่พอถามจริงๆ เข้าไม่ได้ตรวจหรอก

เวลาไปได้แย้งมันคิดขึ้นมา เขาสารภาพกับเราเองว่าไม่ได้ตรวจ ไม่มีเวลาตรวจหรอก แต่ตอนพิมพ์นั้นกำลังซุ่มนุ เขาว่าตรวจกันไป หลายคน เวลาเข้าไปแล้วบอกว่าไม่ได้ตรวจหรอก เพราะว่าถ้าตรวจมันรู้ว่ามันผิดอย่างนั้นหลวงตาปล่อยมาไม่ได้

เพราะคนอ่านเป็นมันมี คนรู้จริงมันมี หลวงตาปล่อยออกมาได้อย่างไร? พอหลวงตาปล่อยออกมาได้เขาก็สารภาพว่าไม่ได้ตรวจ ไม่ได้ตรวจหрок แสดงว่าเขาโกหกมาตั้งแต่ต้น เขาโกหกมาตั้งแต่ตอนพิมพ์ เขาโกหก อันนี้พูดถึงหนังสือนะ จบ ฉะนั้น ต้องให้มันจบเรื่องไป

ถาม : ข้อ ๑๖๕๖. เรื่อง "การละอยู่ที่ใจ"

กราบเรียนหลวงพ่อก่อนที่เคารพอย่างสูง การทำสมาธิให้ได้ปริยมรรคอย่างสม่ำเสมอ ก็พอที่เห็นอาการไหวของจิตไปเกาะติดราคะอยู่บ้าง เบบางบ้าง ที่เป็นอย่างนี้ก็อาศัยการพิจารณาว่าเพราะอาศัยกายนี้ซึ่งประกอบไปด้วยหนัง กระดูก เอ็นเป็นต้น จึงเกิดราคะ เพราะไม่รู้จริงในราคะก็เลยละราคะไม่ได้ พิจารณาซ้ำๆ เข้าไปอย่างสม่ำเสมอก็ดูเหมือนว่าจิตใจจะรู้และยอมรับว่าใช่ เพราะเราไม่รู้ว่ราคะจึงเกิดราคะ แต่ราคะก็ยุบตัวลงแล้วด้วยพิจารณาโครงกระดูกของตัวเองอย่างเสมอๆ และก็มีควมเบาสบายตัวมาบ้างแล้ว แต่ก็ยังไว้ใจไม่ได้ เพราะมันยังเกิดขยับอยู่ภายในนี้ หรือเรียกว่าสนามรบ ตรงนี้หรือที่จะแพ้หรือชนะบ่วงมารได้ แต่ก็ไม่ประมาณในลมหายใจเข้าออก แต่ผมก็คิดอยู่เสมอว่าถ้าได้บวชคงจะสงบได้มากกว่านี้ หรือแต่ก็กลัวมันตกลงหลังให้สึกในภายหน้าอีกก็เลยนึกได้ว่าถ้าอยู่ในเพศฤหัสถ์ ถ้าไม่ชนะใจตนเองตรงนี้แล้วจะไปชนะที่ไหนอีก แต่ด้วยถ้ามีบุญกรรมคงได้บวชในพุทธศาสนาครับ ขอให้หลวงพ่อกเป็นแสงเทียนแห่งธรรมด้วยครับ

ตอบ : นี้พูดถึงอันนี้ก็คือการบอกการปฏิบัติอีกแหละ เขาเคยถามปัญหาว่า พอสมควร ก็ได้อธิบายกันไปเยอะแล้ว แต่นี่พอเยอะแล้วเขาถามมาอีกว่าสิ่งที่ทำแล้ว ที่ว่าพิจารณาซ้ำๆ เพราะว่าเราไม่รู้จักราคะมันถึงได้เกิดราคะ แต่ถ้ารู้เท่าราคะแล้วมันก็เบาบางลง สิ่งที่เรารู้ราคะแล้วเบาบางลงแล้วเขาพิจารณาซ้ำในโครงกระดูกของเขา ตรงนี้สำคัญมาก ถ้าผู้ปฏิบัติเป็น เพราะอะไร? เพราะเวลาคนปฏิบัติแล้วสั่นหล่นก็มี คือพอปฏิบัติไปแล้วมันสมควร มันเป็นไปมันเป็นการสั่นหล่น เป็นของชั่วคราว เวลาผู้ปฏิบัติไปนะถ้าจิตมันสงบแล้วนะมันเป็นภายนอก ภายนอกหมายถึงพิจารณาแล้วมันปล่อยวางเข้ามา นี้เขาเรียกว่าภายนอก

ภายนอกผลของมันคือสมาธิ ภายนอกของมันคือสมณะไง พอจิตเป็นสมณะแล้ว จิตเป็นอิสระแล้วมันถึงเป็นสัมมา สัมมาคือสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิยกขึ้นสู่วิปัสสนา ใน

สติปัญญา ๔ มันจะเห็นกายตามความเป็นจริง เห็นกายตามความเป็นจริงเราพิจารณาไปแล้วมันปล่อยวางๆ เขาเรียกตทังคปหานมันปล่อยวางชั่วคราว การปล่อยวางชั่วคราวโดยการปลั่งผลอ พอปล่อยวางมันมีความสุข ถ้าปล่อยวางมันจะดีมาก พอดีมาก พอมันปล่อยวางมันคิดว่าเป็นธรรมๆ ใจ

ฉะนั้น ครูบาอาจารย์ท่านถึงบอกว่าให้ช้า ทีนี้ให้ช้ามันช้าอย่างไรล่ะ? เหมือนกับให้ชื่อของช้า ให้ชื่อของช้ามันก็ต้องมีเงินไปซื้อจริงไหม? ให้ช้ามันต้องมีสมาธิ ถ้าให้ช้าคนให้ช้า ถ้ามันจะช้าได้มันต้องมีสมาธิมันถึงจะช้าได้ เพราะสิ่งที่มันทำมา คำว่าสัมหล่นๆ มันก็มีสมาธิ มีสติ มีปัญญามันถึงพิจารณาอย่างนั้นได้ พิจารณาได้มันปล่อยวาง ปล่อยวางมันปล่อยวางชั่วคราว ปล่อยวางชั่วคราวแล้ว ปล่อยวางชั่วคราวกิเลสมันไม่ได้ขาด คือมันไม่จบสิ้น ไม่จบสิ้นกิเลสมันแค่เข้าไปทักทายมัน พอกิเลสมันทักทายแล้ว พอมันรู้ตัว ถ้ามันตีกลับขึ้นมา พอจิตใจเราอ่อนคลาย มันเสื่อมขึ้นมา มันตีกลับขึ้นมา นี่พระเวลาปฏิบัติดีๆ เยอะแยะไปหมดเลย พระที่ตั้งใจมีเยอะแยะไปหมดเลย แล้วพระก็สึกไปมหาศาลเลย ทำไมพระอยู่ไม่ได้ ทำไมพระปฏิบัติไม่ได้ พระปฏิบัติไม่ได้เพราะมันไม่เป็นความจริงใจ

ฉะนั้น เวลาคนถามปัญหาขึ้นมา เวลาถ้าถามปัญหาว่า พิจารณาถูกไหม? ถูก ถูกแล้วทำอย่างไรต่อ? ถูกต้องช้า ถ้าช้ามันก็เหมือนชื่อของช้า ชื่อของช้าก็ต้องมีเงินเท่ากับเคยชื่อของครั้งแรก นี่เราจะชื่อของครั้งแรกราคาหนึ่งร้อยบาท จะชื่อช้าก็ต้องร้อยที่สอง ชื่อช้าก็ต้องร้อยที่สาม ชื่อช้าต้องร้อยที่สี่ ชื่อช้าต้องร้อยที่ห้า เงินร้อยแรกมันชื่อของไปแล้ว เงินนั้นได้จ่ายไปแล้ว สมาธิได้พิจารณาไปแล้ว สมาธิมันใช้ปัญญาพิจารณาไปแล้ว มันพิจารณาไปแล้วมันก็จบไปแล้ว กระบวนการมันจบไปแล้วมันก็ได้ผลมา ผลมาก็คือเขาใจ ผลมาก็อสบายใจ ผลมาก็ผลตอบสนองใจ แต่มันยังไม่ขาดก็ต้องช้าๆ

การช้าๆ ช้าจนชื่อของมันเป็นสิทธิของเราเลย เห็นไหม เราซื้อรถ ซื้อรถโตโยต้า ชื่อโตโยต้า ชื่อโตโยต้าจนบริษัทโตโยต้าเป็นของเราเลย ชื่อมันทั้งบริษัทเลย ชื่อมันทั้งประเทศญี่ปุ่นเลย เวลามันขาดมันเป็นของเรา แต่ถ้าเราไปซื้อนี่ชื่อโตโยต้า เวลาบริษัทมันผิดพลาดคนมันเรียกคีน เรียกกรดคีน เรียกกรดคีนไปเปลี่ยนหมอน้ำใหม่ เรียกกรดคีนไปเปลี่ยนสายน้ำมันใหม่ เรียกกรดคีน มันไม่ใช่ของเรา เราซื้อเขามาเขายังเรียกกรดคีนเลย

เวลาเรียกรถคืนรีบไปคืนเขาเลย ทำไมละ? เดียวมันเกิดอุบัติเหตุกับเรา เขาเรียกรถคืนนะ แต่ถ้าเราซื้อๆ ซื้อๆ ซื้อๆ ซื้อๆ เราซื้อจนซื้อบริษัทมันเลย

นี่ก็เหมือนกัน พิจารณาซ้ๆ จนมันขาดเลย พอมันขาดก็เป็นสิทธิของเรา เป็นของเรา ของเรามันเป็นความจริงใจ นี่ที่บอกให้ซ้ๆ แบบนี้ ให้ซ้ๆ มันต้องมีสัมมาสมาธิ มันไม่ใช่สั่มหล่น สั่มหล่นมีสมาธิแล้วพิจารณาไม่เป็น พิจารณาไม่ได้ แต่พิจารณาบ่อยๆ ครั้งซ้ๆ มันก็สั่มหล่น มันก็สั่มหล่นอยู่หนหนึ่ง แต่มันยังไม่เต็มทีของมัน นี่มันก็ขัดแย้งกันแล้ว ขัดแย้งภายใน ขัดแย้งภายในคือไม่รู้จริง รู้ครึ่งๆ กลางๆ นี่ขัดแย้ง โอ้วว่าไม่รู้ก็จะรู้ โอ้วว่ารู้ก็ไม่รู้ โอ้วว่าไม่รู้ก็รู้นะ เพราะมันรู้ครึ่งๆ กลางๆ

โอ้วว่ารู้ก็ไม่รู้ เออ ไม่รู้ มันขัดแย้งภายใน ทำอะไรก็เลยผิดพลาดไป แล้วเราก็ปฏิบัติซ้ๆ แล้วซ้ๆ แล้วมันเป็นการทำเพื่อความมั่นใจ มันทำเพื่อความชำนาญของเรา ซ้ๆ โอ้วที่ว่าผิดพลาดๆ มันจะทำบ่อยครั้งเข้าจนถึงที่สุดเกิดญาณทัสนะ ถ้ามันทำซ้ๆ แล้วซ้ๆ แล้วจนมันเห็นชัดเจน มันเกิดญาณทัสนะมันสลดสังเวชนะ กิเลสมันตายต่อหน้า เวลาพิจารณาไปเวลาขาด พิจารณาภายในเห็นใหม่ ภายในเป็นภายใน จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์

หลวงตาท่านใช้คำว่ามันแยกเป็นสามทวีป คือมหาทวีป โลกนี้เดิมเป็นมหาทวีป แล้วมันแยกออกไป มันเคลื่อนย้ายออกไปกลายเป็นทวีปต่างๆ นี่มันเป็นมหาทวีปแล้ว มันแยกออกไป พิจารณาซ้ๆ แล้วซ้ๆ ภายในเป็นภายใน จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ มันแยกเป็นสามทวีป หลวงตาใช้คำว่ามันแยกออกเป็นสามทวีป แล้วจิตมันรวมลง จิตรวมลง จิตนั้นมันสำรอก จิตนั้นคายออก นี่ซ้ๆ จนเกิดผลอย่างนี้ พอเกิดผลอย่างนี้ปั๊บบันถึงเป็นจริง

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์มา เหมือนคำถามก็เหมือนกันเวลาถามเรามา ถ้าถูกไหม? ถูก ถ้าถูกแล้วอย่าเพิ่งดีใจนะ พอบอกว่าถูกเขาก็ดีดปีกเลย หลวงพ่อบอกว่าถูก มันปฏิบัติเป็นพระอรหันต์แล้ว แล้วพอมันเสื่อมณะกลับมาหาหลวงพ่อก็เลย ไหนหลวงพ่อบอกว่าถูกใจ ก็หนุกก็นึกว่าหลวงพ่อบอกว่าถูก หนุกก็ไปเต็มทีเลย ตอนนี้น้หนุกหมดตัวแล้ว เสื่อมหมดเลย ถูกคือวิธีการทำถูก วิธีการที่ทำมานี้ถูก คำว่าถูกมันปฏิบัติถูกต้องตามวิธีการ แต่ถ้าผลของมันนะ เวลามันเป็นจริงมันไม่เป็นอย่างนั้น

ถูกหรือผิด วิธีการที่ผิดกับวิธีการที่ถูก วิธีการที่ถูก ผลตอบแทนมันถึงรวมลง ผลมันถึงเกิดขึ้น นั่นคือวิธีการที่ถูก วิธีการที่ผิดมันก็รวมลงแต่มันเป็นมิจฉา มันรวมลงเป็นมิจฉา คือมันว่างๆ ว่างโดยที่มันตั้งชื่อมันเอง ว่างโดยที่มันพยายามเคลมของมันเอง นั่นเป็นทางปฏิบัติที่ผิด ถูกคือวิธีการที่ถูก แต่เวลาผลของมัน เวลาผลของมัน เห็นใหม่ อภิปุทธธรรมอันนั้นมันเป็นผลของมัน เราไม่เคยใช้คำว่าถูก ถ้ามันเป็นอย่างนั้น เราใช้คำว่ามันขาด ถ้ามันขาดแล้ว ผ่านแล้ว จบแล้ว นั่นถ้ามันถูก ถ้ามันเป็นผลเราจะบอกว่าจบแล้ว สิ้นแล้ว ใช้ได้แล้ว แต่ว่าถูก

คำว่าถูกคือวิธีการที่ถูก มีคนต่อว่ามาเยอะเลย บอกว่าก็หลวงพ่อบอกว่าถูกใจ แล้วทำไมหลวงพ่อบอกว่าไม่ยอมรับผมล่ะ? ก็หลวงพ่อบอกว่าผมถูก แล้วทำไมหลวงพ่อบอกว่าไม่ยอมรับผม ก็เอ็งมาถามปัญหาวิธีการทำ เอ็งทำอยู่ก็ถูกใจ พอบอกว่าถูกปั๊บเขาจะหักคอเลยนะ บอกว่าถ้าถูกแล้วต้องรับเขาว่าเขาเป็นพระอรหันต์ด้วย โอ๊ย ตาย วิธีการตอบปัญหามันหลากหลาย ในวิธีการทางปฏิบัตินี้ถูกไหม? ถูก แต่ผลของมันมันยังไม่ได้ผลสมบูรณ์ ถ้าได้ผลสมบูรณ์นะ ถ้าจริงๆ แล้วผลมันสมบูรณ์เขาจะรู้ก่อน คือมันเป็นปัจจัยตั้ง สันติภูฏิกโก คือเขากินข้าวก่อน เขาได้ลิ้มรสก่อน แล้วรสอาหารนั้นเขาถึงมาถามเราว่าหลวงพ่อบอกว่าถูกแล้วอย่างนี้ถูกไหม? แต่ถ้าเขายังไม่รู้เขาบอกว่าเป็นอย่างนี้ๆ เขายังไม่ได้กิน เราจะบอกอะไรเขา

นี่ในเวลาพระพุทธเจ้าพยากรณ์ พยากรณ์อย่างนี้ เวลาเขาไปหาพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้ารู้แล้วว่าเขามาจริงหรือปลอม เพราะพระพุทธเจ้ามีอนาคตังสญาณ เวลาของจริงมาท่านจะบอกว่าถูกต้องดีงาม ถ้าของไม่จริงมา เห็นไหม ดูพระที่หลงตัวว่าเป็นพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระไปตักหน้า บอกไม่ต้องเข้าไปหาพระพุทธเจ้านะ ให้เข้าไปเที่ยวป่าช้าก่อน พอเข้าไปป่าช้าจิตใจเขาหวั่นไหวเขารู้แล้ว เวลาคนไปหาพระพุทธเจ้าให้พระพุทธเจ้าพยากรณ์ พระพุทธเจ้าพยากรณ์ตามข้อเท็จจริงที่ใจเขาเป็น ใจเขาเป็น

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเขาปฏิบัติถูกใจเขาจะถูกก่อน แต่ถ้าเขายังไม่ถูกเขาว่างๆ เขาเป็นอย่างนั้นแหละ ว่างๆ อย่างนั้นสัมมาและมิจฉา ความว่างเป็นมิจฉาเยอะแยะไป อุปกิเลส ๑๐ โภทส สว่างไสว ความว่าง อุปกิเลสทั้งนั้นแหละ กิเลสอย่างละเอียดใจ กิเลสหายๆ นะ กิเลสที่เราเป็น เวลากิเลสอย่างละเอียดคืออุปกิเลส คือความว่าง ความ

ส่องใส นั่นละกิเลสอย่างละเอียด กิเลสทั้งนั้นแหละ เพราะเวลามันเป็นจริงมันข้ามพ้นจากความว่าง มันข้ามพ้นจากความส่องใส ข้ามพ้นไปหมดเลย แล้วคืออะไรล่ะ?

นี่คนเป็นเขารู้ คนเป็นเขาตอบได้ นี่ถ้าบอกว่าถ้ามันเป็นมรรค เป็นผลจะเป็นอย่างไรที่เราว่านี่ แต่คำว่าถูกของเราคือปฏิบัติถูก เราก็เข้าใจของเราเองคนเดียว เพราะมีคนมาต่อว่าอย่างนี้เยอะ ก็บอกว่าถูกไง พอถูกบ๊องเขาก็ให้ค่าตัวเขาเลยโสคาบัน สกิทาคามี อนาคามี เพราะมันถามที่ไรก็ถูกทุกที เพราะเขาถามมาบ่อยๆ ถามมา ๔ ครั้งเราก็บอกถูกทั้ง ๔ ครั้ง เขาว่าเป็นพระอรหันต์เลย โอ้เราบอกว่าถูกเฉยๆ วิธีการทำถูก วิธีการ มันมีวิธีการที่ถูกและผิด ถ้าวิธีการที่ถูกก็คือวิธีการที่ถูกไง แต่ผลของมันถูกแล้วต้องทำให้มันมีผลออกมาด้วย วิธีการที่ถูกแต่ผลมันยังไม่ออกมา ผลมันออกมามันยังไม่เป็นความจริง ถ้าผลออกมาบอกมาสิผลมันเป็นอย่างไร ถ้าผลเป็นอย่างไร

ฉะนั้น คำว่าปฏิบัติซ้ำๆ นี่คำถามก็เหมือนกัน เขาก็พิจารณาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ถ้าซ้ำแล้วซ้ำเล่ามันจะได้ผลอย่างนี้ แล้วถ้าตั้งใจให้ดี ให้มันเจริญขึ้น พัฒนาดีขึ้น ถ้าเราตั้งใจมันไม่พัฒนาขึ้น นี่ทำเพื่อทรงตัวไว้ สร้างอำนาจวาสนาบารมีไป เห็นไหม ทำเพื่อประโยชน์กับเรา การประพฤติปฏิบัติมันจะเป็นความจริงนะ เป็นความจริง มันเป็นความจริงกับเรา ทีนี้ผลของมัน กิเลสกับกรรมมันขัดแย้งจากภายใน ถ้าความขัดแย้งจากภายในทำให้เราสงสัย ถ้าเราปฏิบัติจริง รู้จริงมันจะไม่สงสัย มันจะเป็นความจริง แล้วพอเป็นความจริงแล้วฟังออกด้วย ฟังออกหมด

เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์รู้เลยว่าองค์ไหนจริง องค์ไหนไม่จริง องค์ไหนมากน้อยแค่ไหน ถ้าเรายังมีวิฤติภาวะแค่นี้เราจะฟังได้แค่นี้ ถ้าคนจบสิ้นแล้วนะฟังได้หมดเลย เช่นเวลาหลวงตาท่านบอกว่าสมัยก่อนนั้นท่านเรียนมากับมหาเจียนเรียนมาด้วยกัน แล้วเวลามหาเจียนท่านลาจากการเป็นเจ้าคณะจังหวัดโคราช เจ้าคณะจังหวัดนะลาออก แล้วท่านไปปฏิบัติ แล้วทีนี้มีคนไปทอดผ้าป่า ลูกศิษย์ไปทอดผ้าป่า

ฉะนั้น หลวงตากับมหาเจียนท่านเป็นเพื่อนกัน ท่านเรียนมาด้วยกัน ก็นิมนต์หลวงตาไปด้วย หลวงตาก็ไปนั่งฟังมหาเจียนเทศน์ ท่านบอกเลยตอนนั้นเทศน์มันปริยัติหมด เพราะตอนนั้นท่านออกปฏิบัติใหม่ๆ ไง แต่ตอนหลังท่านฟังเทศน์หลวงตา ฟังเทศน์หลวงตาทบ่อยครั้งเข้าๆ พอท่านปฏิบัติ ปฏิบัติเข้าจนถึงที่สุด ถึงที่สุดเพราะอะไร? ถึงที่สุดเพราะเวลาท่านอยู่กับลูกศิษย์ ลูกศิษย์ท่านอยู่ใกล้ชิด แล้วเวลาเผาศพท่านแล้ว

กลายเป็นพระธาตุหุมดเลย นี่เวลาท่านฟังท่านฟังออกใจ เทศน์เป็นปริยัติ เทศน์จากความจำเป็นอย่างนั้น เทศน์จากความจำก็พูดอย่างนั้นแหละ แล้วเทศน์จากการศึกษา เทศน์จากพระไตรปิฎกก็ธรรมะพระพุทธเจ้าทั้งนั้นแหละ ธรรมะเป็นธรรมชาติ

นี่ธรรมะเป็นของพระพุทธเจ้าทั้งนั้นแหละ แต่เวลาเป็นความจริง ดูอย่างที่ว่าเมื่อกี้ ที่ว่าหลวงปู่มัน เวลาหลวงปู่ที่ท่านบอกว่า อ้าว คือทำไมฉันล่ะ? ก็ผมหิว คำว่าหิวของหลวงปู่คือ หิวโดยข้อเท็จจริงไม่ได้หิวโดยกิเลสใจ แต่ของเราหิวเพราะอยากกินใจ เราหิวด้วย เราอยากกินด้วย อยากกินอาหารดีๆ อยากกินที่พอใจ เพราะกิเลสมันหิวด้วย ใจ แต่เวลาหลวงปู่ที่ท่านหิวท่านหิวโดยความสะอาดบริสุทธิ์ หิวโดยธาตุขันธ์

นี่ถารา หเว ปัญจักขันธา ขันธ์ที่ไม่มีกิเลสใจ ของเราขันธมาร หิวด้วย อยากกิน อันนี้ด้วย อันนี้ต้องกินก่อน เวลาพิจารณาในบาตร เดี่ยวจะกินอันนี้ก่อน เขาพิจารณาให้มันเป็นของเน่าบูด ใจเราพิจารณาไปแล้วจะกินอันนี้ก่อน เดี่ยวเสร็จจะกินอันนี้ก่อน อันนี้ร่อยกว่าอันนี้ อันนี้ร่อยกว่าอันนี้ เขาปฏิสังขายโยเพื่อให้เห็น ใจเราปฏิสังขายโย ๑ ๒ ๓ ๔ เรียงตามคิวเลย เห็นไหม คนที่ไม่มีกิเลสเขาพิจารณาเป็นของปฏิสังขายโยเพื่อให้มีสติ แต่ใจคนที่ไม่มีกิเลสมันก็พิจารณาไปอีกอย่างหนึ่ง

นี่ก็เหมือนกัน นี่ก็ผมหิว ผมกินเพราะผมหิว หลวงปู่มันบอก เห็นไหม ใครอย่าทำอย่างหลวงปู่ตื้อนะ เพราะหลวงปู่ตื้อท่านเป็นอย่างนั้น คำว่าเป็นอย่างนั้นเพราะว่าท่านไม่มีกิเลส แต่ของเราบอกผมหิว ผมอยาก ผมหิวด้วยผมอยากด้วย ท่านไล่ออกจากวัดเลย ท่านไม่เอาไว้หรือหลวงปู่มัน เห็นไหม พูดถึงว่าถ้าธรรมจริงเป็นแบบนี้ นี่ถูก ถูกโดยอะไร? ถ้าถูก ถ้าถูกนี่เป็นวิธีการ แต่ถ้าผลของมันเป็นอีกอย่างหนึ่ง ถ้าไม่ขัดแย้งภายใน มันจะรู้ได้ ถ้าขัดแย้งภายในเราจะต้องประพฤติปฏิบัติของเราเพื่อประโยชน์กับเรานะ ให้เป็นความจริงของเรา แล้วเราจะไม่เป็นเหยื่อ

เราปฏิบัติเพื่อความฉลาด ปฏิบัติเพื่อความมั่นคง ปฏิบัติเพื่อมรรค ผลของเรา เราไม่ได้ปฏิบัติเป็นเหยื่อกับใคร สังคม เป็นเหยื่อสังคม เพราะสังคม ประชาชนคนเรามันรวมกันแล้วมันหลากหลายมาก แล้วชุมชนใด ความเห็นของใครแล้วก็เสนอสิ่งใดมา แล้วเราก็เป็นส่วนประกอบของสังคมนั้น เป็นเหยื่อไปหมดนะ แต่ถ้าเราฉลาดแล้ว หนึ่งไม่เป็นเหยื่อด้วย แล้วเราจะชักนำให้เขาไม่เป็นเหยื่อด้วยกัน ชักนำให้ทุกคนเป็นอิสระ ชักนำให้หัวใจของเราพ้นออกไปจากความไม่รู้ จากความครอบงำของกิเลส เอวัง